मूर्खं कथितं ते मया पूर्वमासीत्। यत् समुद्रवेलयाण्डानां विनाशो भविष्यति। तद्दूरतरं व्रजावः। परं मूढतयाहङ्कारमाश्रितो मम वचनं न करोषि। अथवा साधु चेदमुच्यते।

सुहृदां हितकामानां न करोतीह यो वचः।
५ स कूर्म इव दुर्बुद्धिः काष्ठाद्भ्रष्टो विनश्यति ॥३५८॥

कथा ॥१३॥ टिट्टिभ आह। कथमेतत्। सा प्राह। अस्ति कस्मिंश्चिज्जलाशये कम्बुग्रीवो नाम कच्छपः। तस्य च सङ्कटविकटनाम्नी मित्रे हंसजातीये परमस्नेहकोटिमाश्रिते नित्यमेव सरस्तीरमासाद्य तेन सहानेककथा देवर्षिब्रह्मर्षिराजर्षीणां कृत्वास्तमयवेलायां स्वनीडसंश्रयं
१० चक्रतुः। अथ गच्छता कालेनावृष्टिवशात् तत् सरः शनैः शनैः शोषमगमत्। तद्दुःखदुःखितौ तावूचतुः। भो मित्र जम्बालशेषमेतत् सरः सञ्जातं। तत् कथं भवान् भविष्यति। अथ व्याकुलत्वं नो हृदि वर्तते। तच्छ्रुत्वा कम्बुग्रीव आह। भो नास्त्यस्माकं जीवितव्यं जलाभावात्। तथाप्युपायश्चिन्त्यतामिति। उक्तं च।

१५ मित्रार्थे बान्धवार्थे च बुद्धिमान् यतते तदा।
ज्ञातास्वापत्सु यत्नेन जगादेदं वचो मनुः ॥३५९॥

तदानीयतां किञ्चित् दृढतरं रज्जुलघुकाष्ठादि। अन्विष्यतां च प्रभूतसलिलसनाथं सरः। ततो मां लघुकाष्ठाधिरूढं दन्तैरुभयतो गृहीतकोटिविभागं तत्र सरसि निनयतं। तावूचतुः। भो मित्र करिष्याव
२० एतत्। परं भवता मौनव्रतेन स्थातव्यं। नो चेत् तव काष्ठात् पातो भविष्यति। ततः खण्डशो भविष्यसि। कच्छप आह। मम खलु मौनव्रतमद्यप्रभृति यावदाकाशगमनेन तत् सरः प्राप्यते। तथानुष्ठिते गच्छता कम्बुग्रीवेणाधोभागव्यवस्थितं किञ्चित् पुरमालोकितं। तत्र ये पौरास्ते तं तथा नीयमानमवलोक्य सविस्मयमिदमूचुः। अहो
२५ चक्राकारं किमपि पक्षिभ्यां नीयते पश्यत पश्यतेति। अथ तेषां को